

Arrest

nr. 229 966 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 augustus 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van de artikelen 74/1 en 47/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 juli 2019 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker en legde een bevel om het grondgebied te verlaten op.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.02.2019 werd ingediend door:

Naam: B.

Voorna(a)m(en): A. E.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1987

Geboorteplaats: R.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] KOKSIJDE

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vroeg op 5.02.2019 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde V. d. A. N., van Belgische nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene bewees onvoldoende een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Gelet op het negatieve advies dd. 23.11.2018 van de procureur des Konings te Brugge met betrekking tot dit voorgenomen huwelijk:

1. Vooreerst kan er niet worden voorbijgegaan aan het aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen. Mevrouw V. d. A. is immers maar liefst 18 jaar ouder dan de Marokkaanse heer B. Naar Marokkaanse normen is het bovendien hoogst ongebruikelijk dat een jongere man met een kinderwens zou huwen met een 18 jaar oudere dame. In combinatie met andere factoren vormt dit een ernstige aanduiding dat een schijnhuwelijk wordt beoogd.

2. Dit vermoeden wordt alleen maar versterkt door het feit dat betrokkenen wel erg snel zijn overgegaan tot een huwelijksbeslissing.

Beiden stellen een relatie te hebben sinds oktober 2017. Reeds in januari 2018 zou de heer B. bij mevrouw V. d. A. zijn ingetrokken. De huwelijksbeslissing werd blijkens de verklaringen van de heer B. al even snel genomen. Zij zouden naar zijn mening reeds in december 2017 dermate verliefd geweest zijn dat het huwelijk al gauw ter sprake kwam. Hij verklaart dan ook reeds in januari 2018 samen met mevrouw V. d. A. de huwelijksaangifte te hebben gedaan.

3. De huwelijksbeslissing is tevens opmerkelijk omwille van de preciaire verlijfsituatie waarin de heer B. zich bevindt.

Betrokkene werd op 28.05.2015 door de Franse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum kort verblijf (familiaal), geldig tot 23.11.2015. Hij reisde het Schengen-grondgebied binnen op 10.06.2015 via Spanje doch sindsdien bleek elk spoor van de heer B. bijster. Na zijn veroor dd. 18.07.2018 door de Politie Westkust kreeg betrokkene dan ook een bijlage 13 betekend.

Dat het huwelijk werd ingegeven door de preciaire verblijfsituatie van de heer B. blijkt uit de verklaringen van mevrouw V. d. A. waaruit zij ronduit toegeeft met de heer B. in het huwelijk te willen treden om zijn verblijf te regulariseren.

4. Ook het rijkelijk gevulde relationeel verleden van mevrouw V. d. A. kan niet zonder meer genegeerd worden.

Zij heeft immers reeds twee huwelijken achter de rug met respectievelijk de toen nog Pakistaanse heer S. K. M. – waarvoor zij het verblijfsrecht in België opende – en de heer C. M. Tevens had zij een relatie met de Pakistaanse heer F. A. met wie zij twee kinderen heeft.

Nu staat zij wederom op het punt het verblijfsrecht te openen voor de Marokkaanse heer B. Van een vrouw die qua relaties over de nodige praktijkervaring beschikt, mag er redelijkerwijze toch van uitgegaan worden dat zij zich zal indekken tegen alle mogelijke mislukkingen die uit een huwelijk voortkomen.

Het relationeel verleden van mevrouw V. d. A. ontzegt haar vanzelfsprekend niet het recht te huwen, maar wijst op een ingesteldheid die moeilijk te verzoenen is met het instituut van het huwelijk, zoals het wordt opgevat door de wetgever, die voorschrijft dat in hoofde van de huwelijkskandidaten de oprechte wil aanwezig is voor het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap met een welbepaalde partner.

5. Betrokkenen kennen elkaar niet zo goed als verwacht mag worden van partners die beslist hebben om te huwen en leggen daarnaast heel wat tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot belangrijke zaken in hun leven.

- Mevrouw V. d. A. blijkt vooreerst bitter weinig te weten over de familie van haar aanstaande echtgenoot. Zo tast zij volkomen in het duister wat betreft de namen en de leeftijd van zijn ouders, zij blijkt evenmin de naam te kennen van de tweede partner van zijn moeder en slaat de bal mis wat betreft zijn eventuele broers en/of zussen. Zo meent zij dat hij niet alleen drie halfzussen heeft uit het tweede huwelijk van zijn moeder doch naar haar mening zou hij tevens nog een oudere zus en een oudere broer hebben uit het huwelijk met zijn vader. De heer B. verklaart weliswaar drie halfzussen te hebben doch hij stelt voor het overige enig kind te zijn.

- Verder kent zij de correcte schrijfwijze van de familienaam van de heer B. niet en dient zij evenzeer zijn volledige geboortedatum schuldig te blijven.

- Zij blijkt evenmin te weten dat haar aanstaande eigenaar is van een appartement in Marokko.

- Ook de wijze waarop de heer B. in 2015 naar België is afgereisd evenals zijn zwartwerk sinds zijn aankomst in België, blijken haar vreemd.

- Afgezien van het feit dat zij overleden zijn, blijkt de heer B. op zijn beurt helemaal niets te weten over de ouders van mevrouw V. d. A. Zelfs hun namen blijkt hij niet te kennen.

- Waar hij weliswaar de leeftijd van haar kinderen kent, dient hij hun concrete geboortedatum schuldig te blijven.

- Ook hij slaagt er vervolgens niet in de familienaam van zijn aanstaande correct te spellen en blijkt zelfs haar adres te Koksijde niet te kennen, niettegenstaande betrokkenen voorhouden reeds sinds januari 2018 op het betreffende adres samen te wonen.

- Hij weet voorts erg weinig over haar gevarieerde werkverleden en blijkt niet op de hoogte te zijn van haar jarenlange verblijf te Tilburg.

- Ook over het rationeel verleden van zijn aanstaande blijkt de heer B. niet bijster veel te weten. Hij kent de familienaam niet van haar laatste echtgenoot en slaat de bal mis wat betreft de reden van zijn overlijden, hetgeen des te opmerkelijker is vermits beiden verklaren dat deze man verre familie zou zijn van de heer B. Verder meent hij dat zij gehuwd was met de vader van haar beide kinderen – waar zij verklaart een LAT-relatie gehad te hebben – en dient hij ook zijn naam schuldig te blijven. Hij slaat ten slotte compleet de bal mis waar hij vermoedt dat zij hiervoor nog een relatie had met een man uit Nederland.

- Betrokkenen leggen verder tegenstrijdige verklaringen af betreffende het huwelijksvoorstel en de wijze waarop zij hun toekomstige huwelijk wensen te organiseren.

Zo verklaart mevrouw V. d. A. dat zij het voorstel deed om te huwen met de intentie de heer B. een legaal verblijf te verschaffen. Zij is van mening dat er nog geen documenten werden aangevraagd. Wat betreft de getuigen verklaart zij zelf één van haar beste vriendinnen te zullen vragen of haar tante. De heer B. zou naar haar mening zijn beste vriend uit Brussel als zijn getuigen vragen, dan wel een familielid.

De heer B. is nochtans van mening dat de beslissing om te huwen gezamenlijk werd genomen en dit louter uit liefde. De nodige documenten werden volgens hem aangevraagd te Marokko en zouden dan ook reeds vertaald zijn. De dochter van mevrouw V. d. A. zou als haar getuige optreden. Zelf zou hij nog niet beslist hebben wie zijn getuige zal zijn.

- Zij zijn het evenmin eens wat betreft de familiale band tussen de heer B. en de overleden echtgenoot van mevrouw V. d. A.

Waar mevrouw V. d. A. stelt dat de neef van haar overleden echtgenoot – C. M. – gehuwd is met de tante van haar huidige partner, verklaart de heer B. dat de broer van de overleden echtgenoot van zijn aanstaande gehuwd is met een Marokkaanse vrouw. De broer van deze laatste zou op zijn beurt gehuwd zijn met zijn nicht.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijkt dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er, net zoals bij een huwelijk, sprake te zijn van een relatie met een duurzaam karakter. Dat is, gelet op het voorgaande, manifest niet het geval. Betrokkenen hebben niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, en misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.

De in het kader van de voorgelegde elementen (documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van betrokkene, foto's, verklaringen op eer,...) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder de schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Verzoeker diende op 05.02.2019, in de hoedanigheid van feitelijke partner, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart. Hij beriep er zich aldus op verblijfsgerechtigd te zijn zoals bedoeld in artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet:

“ Art. 47/1. [...]

“Art. 47/3. [...]

Dat verzoeker echter dd. 08.07.2019 een beslissing ontving, waarbij het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en een bevel werd opgelegd om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat verzoeker onvoldoende bewees een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon.

Hiervoor verwees de beslissing naar het negatieve advies dd. 23.11.2018 van de Procureur des Konings te Brugge met betrekking tot hun voorgenomen huwelijk. Verzoeker en mevrouw V.D.A. zouden de procedure van feitelijk partnerschap misbruiken louter om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Dat de motivering geenszins aanvaard kan worden.

Verzoeker heeft sinds 2017 een feitelijke relatie met mevrouw V.d.A..

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is enkel gesteund op het advies van de Procureur des Konings in het kader van hun geweigerde huwelijksaangifte. Op geen enkele wijze bespreekt de Dienst Vreemdelingenzaken de overlegde foto's en verklaringen.

De weigeringsbeslissing steunt vooreerst op het aanzienlijk leeftijdsverschil tussen betrokkenen. Mevrouw V.d.A. is inderdaad 18 jaar ouder dan de heer B.

Behalve het cliché dat er op liefde geen leeftijd staat, zijn er verschillende elementen die aantonen dat dit leeftijdsverschil geen onoverkomelijke hindernis is. Daarnaast is het naar Marokkaanse normen, in tegenstelling tot wat in de weigeringsbeslissing wordt vermeld, helemaal niet ongebruikelijk dat er een dergelijk leeftijdsverschil tussen partners bestaat. Indien verweerder over de vereiste kennis zou beschikken, zou verweerder weten dat de profeet Mohammed ook gehuwd was met een oudere vrouw.

Verder meent verwerende partij dat het vermoeden tot misbruik van de procedure versterkt zou worden door de snelle beslissing om over te gaan tot een huwelijk. Betrokkenen hebben een relatie sinds oktober 2017, zijn gaan samenwonen in januari 2018 en hebben nadien snel de beslissing genomen te huwen. Het past hierbij op te merken dat deze snelle gang van zaken helemaal niet vreemd zijn in de Islamitische cultuur. Gezien het niet hoort binnen de cultuur samen te wonen zonder gehuwd te zijn, werd deze beslissing snel genomen.

Daarnaast vindt verwerende partij de huwelijksbeslissing opmerkelijk omwille van de preciaire verblijfssituatie van de heer B. Verweerder stelt correct dat de heer B. momenteel illegaal op het grondgebied verblijft. Nochtans kan men niet stellen dat het om een schijnhuwelijk gaat, louter omwille van het feit dat er voor verzoeker een verblijfsrechtelijk voordeel vasthangt aan het huwelijk. Zelfs al hadden betrokkenen de uitdrukkelijke bedoeling een verblijfsrecht te bekomen, dan hoeft dit nog niet te betekenen dat het om een schijnhuwelijk gaat. Betrokkenen wensen enkel en alleen hun duurzame en stabiele relatie officieel te maken.

Verwerende partij verwijst in de weigeringsbeslissing verder naar het rijkelijk gevuld relationeel verleden van mevrouw V.d.A.. Op de eerste plaats is mevrouw V.d.A. sterk verontwaardigd door deze stelling van verwerende partij. Nooit werd een huwelijk afgesloten omwille van een verblijfsrecht.

Mevrouw is in het verleden gehuwd geweest met de heer S. K. M. Door dit huwelijk werd voor de heer S. zoals correct gesteld in de beslissing het verblijfsrecht in België geopend. Dit huwelijk slaagde inderdaad niet en werd beëindigd, net zoals veel andere huwelijken in België.

Nadien had mevrouw V.d.A. een relatie met F. A., en uit deze relatie kwamen haar twee kinderen voort. Na deze relatie trouwde mevrouw V.d.A. met de Italiaanse heer C. M., die zeer plots en vroeg kwam te overlijden. Ook dit huwelijk had dus helemaal niets te maken met een verblijfsrecht.

Mevrouw V.d.A. heeft nu eindelijk opnieuw geluk gevonden in haar leven bij verzoeker, en op dat moment verwijst verwerende partij naar de tegenslagen in haar verleden om dit geluk in de weg te kunnen staan.

Tenslotte wijst verwerende partij erop dat betrokkenen mekaar helemaal niet zo goed kennen als verwacht mag worden van partners die beslist hebben te trouwen. De elementen waarnaar wordt verwezen kunnen nochtans bezwaarlijk van die aard zijn dat zij een vermoeden vormen tot schijnhuwelijk.

Verwerende partij stelt dat mevrouw V.d.A. de familie van verzoeker helemaal niet goed kent. Zo verklaart mevrouw V.d.A. dat verzoeker drie halfzussen heeft, waarvan er twee in Marokko verblijven één in Duitsland verblijft voor haar studies. Daarnaast vermeldt zij dat verzoeker nog een broer en zus zou hebben, waarvan er één in de Verenigde Staten verblijft. Verzoeker legt enkel verklaringen af betreffende de drie halfzussen. Verwerende partij haalt aan dat mevrouw V.D.A. 'de bal mislaat' wat betreft verzoeker zijn broers en zussen. Nochtans heeft verzoeker weldegelijk een halfbroer en halfzus, die in de Verenigde Staten verblijven en uit een eerder huwelijk van zijn vader voortkomen. Verzoeker heeft hierover niets verklaard omdat hij geen contact meer met hen heeft. Mevrouw V.d.A. vergiste zich tijdens de verklaringen bij de politie door te melden dat deze halfbroer en halfzus ook kinderen zijn van de moeder van verzoeker.

Ook stelt verwerende partij dat mevrouw de correcte schrijfwijze van de achternaam van verzoeker niet kent. Deze naam wordt nochtans op verschillende wijzen geschreven. Zo wordt de naam 'B.' vermeld op zijn paspoort en op de documenten afgeleverd in België, maar hanteert verzoeker op facebook de schrijfwijze 'B. D.' (stuk 2). De eventuele incorrectheid van de schrijfwijze van de naam van verzoeker kan dus op geen enkele wijze een element zijn om aan te tonen dat betrokkenen mekaar niet zouden kennen.

Verder haalt verwerende partij aan dat mevrouw V.d.A. er niet van de op de hoogte is dat verzoeker eigenaar is van een appartement gelegen in Marokko. Nochtans stelt mevrouw V.d.A. in haar verhoor met de politie wel dat de familie B. in Marokko appartementen heeft die ze verhuren. Ze meldde dat verzoeker zelf enkel eigenaar zou zijn van een stuk grond, zonder gebouw.

Ook de wijze waarop verzoeker naar België is gereisd en zijn zwartwerk nadien zouden voor haar ongekend zijn. Ze blijft inderdaad het antwoord schuldig op de vraag over de gevolgde reisroute, wél weet mevrouw V.d.A. dat verzoeker helemaal alleen naar België is gereisd in 2015. Ook is ze er van op de hoogte dat hij bij aankomst op het grondgebied van België onmiddellijk is ingetrokken bij zijn familieleden die reeds in België verbleven.

Daarnaast is het niet vreemd dat mevrouw V.d.A. niets vermeld over het zwartwerk van verzoeker. Het betreft een gevoelige kwestie die mevrouw, hoewel ze er misschien wel van op de hoogte was, heeft willen verzwijgen tijdens haar verklaringen. Bovendien heeft ze wel correct meegegeven waar verzoeker te werk was gesteld toen hij nog in Marokko verbleef.

Daarnaast vindt verwerende partij het frappant dat verzoeker de namen van de ouders van mevrouw V.d.A. niet kan opgeven. Hij weet nochtans wel dat beide ouders zijn overleden en mevrouw enig kind was. Verder verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoeker de exacte geboortedata van de kinderen van mevrouw niet kan opgeven. Wel kent hij hun precieze leeftijden en namen.

Verwerende partij duidt op het feit dat verzoeker het moeilijk heeft met het correct spellen van de familienaam van mevrouw. Het past hierbij op te merken dat de heer B. de taal niet volledig machtig is en het dus voor hem bijzonder moeilijk is om de naam 'V.d.A.' correct te spellen.

Verder haalt verwerende partij aan dat verzoeker weinig kent van het werkverleden van mevrouw en haar verblijf in Tilburg. Verzoeker is ervan op de hoogte dat mevrouw V.d.A. steeds in een kleding- of schoenenwinkel heeft gewerkt. Hij stelt ook correct dat zij momenteel te werk is gesteld in een schoenenwinkel te Koksijde. Wat betreft haar verblijf te Tilburg, vermeldt verzoeker wel dat mevrouw een relatie heeft gehad met een persoon uit Nederland. Tijdens het verhoor met verzoeker werden er bovendien geen concrete vragen gesteld over het verblijf van mevrouw V.D.A. in Tilburg.

Daarnaast meent verwerende partij dat betrokkenen mekaar niet goed kennen gezien verzoeker niet voldoende op de hoogte zou zijn van het relationeel verleden van mevrouw. Nochtans vermeldt verzoeker dat de twee kinderen van mevrouw V.d.A., M. en L., een Pakistaanse vader hebben. Hij kan ook correct meedelen dat mevrouw getrouwd is geweest met 'M.' en kort nadien aan een zware ziekte gestorven is.

Verwerende partij haalt verder de tegenstrijdigheden aan die betrokkenen vermelden omtrent de organisatie van hun gewenst huwelijk. Zo meldt de heer B. dat hij zelf nog niet heeft beslist wie zijn getuige zou mogen zijn, maar meent mevrouw V.d.A. dat verzoeker zijn beste vriend vanuit Brussel zou vragen op te willen treden als getuige. Het is perfect mogelijk dat dit reeds ter sprake is gekomen, maar verzoeker nog geen uiteindelijke beslissing heeft genomen hieromtrent. Bovendien vermeldt verzoeker dat zijn getuige een familielid of een vriend zal zijn. Onduidelijkheid over de keuze van een getuige is geen element om te kunnen besluiten tot een schijnhuwelijk.

Betrokkenen hebben mekaar leren kennen via verre familieleden. Verwerende partij stelt dat betrokkenen geen overeenstemmende verklaring geven over de manier waarop de heer B. precies familie zou zijn van de overleden echtgenoot van mevrouw. Mevrouw V.d.A. verklaart dat de neef van haar overleden echtgenoot gehuwd is met de tante van verzoeker. De heer B. verklaart dat de broer van de overleden echtgenoot van zijn partner gehuwd is met een Marokkaanse vrouw. De broer van deze vrouw zou op zijn beurt gehuwd zijn met de nicht van verzoeker. Los van het feit dat de verklaringen

over het verwantschap niet exact overeenkomen, staat vast dat er een verre familieband is tussen de heer B. en de overleden echtgenoot van mevrouw V.d.A..

Naast deze door verwerende partij aangehaalde elementen waarover betrokkenen niet volledig gelijklopende verklaringen afleggen, zijn er talloze factoren die erop wijzen dat betrokkenen weldegelijk de intentie hebben een duurzame levensgemeenschap te willen opbouwen en reeds opgebouwd hebben.

Mevrouw V.d.A. is ervan op de hoogte van de hoogte van de moeder van verzoeker hem regelmatig geld opstuurt vanuit Marokko, en dit geld verkrijgt uit de appartementen die de familie aldaar verhuurt. De heer B. weet bovendien dat de dochter van mevrouw een mentale achterstand heeft en om die reden niet bij hen verblijft maar hiervoor speciale bijstand krijgt. Bovendien is het relaas betreffende de manier waarop betrokkenen mekaar hebben leren kennen perfect geloofwaardig en stemmen de verklaringen van betrokkenen hierover ook volledig overeen. Verder meldt verzoeker correct dat mevrouw V.d.A. aan astma lijdt en daarvoor bepaalde medicatie dient in te nemen. Ook leggen ze eensluidende verklaringen af over de plaats die ze innemen in het gemeenschappelijk bed en het moment waarop ze de laatste keer intiem waren.

Hieruit volgt dat er door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Verwerende partij kan bovendien niet beslissen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder de overgelegde stukken te bespreken. In de weigeringsbeslissing wordt enkel en alleen verwezen naar het advies van de Procureur des Konings met betrekking tot het voorgenomen huwelijk. De enige verwijzing naar de overgelegde documenten in de weigeringsbeslissing: "De in het kader van de voorgelegde elementen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen"

Hierover werd dd. 30 maart 2012 bepaald door de rechtbank van eerste aanleg van Brussel inzake 12/2075/A (X/Ambtenaar van de burgerlijke stand): "De ambtenaar van de burgerlijke stand die het advies van het Openbaar Ministerie letterlijk overneemt, keert de bewijslast onterecht om. De wil om een duurzame relatie aan te gaan wordt vermoed bij om het even welke huwelijksaangifte. De ambtenaar moet via het onderzoek en het advies van het Openbaar Ministerie objectieve elementen aanbrengen die het tegendeel bewijzen."

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Verzoeker voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, hij doet dit in het licht van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet

weergegeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker voert onder meer aan dat de gemachtigde zijn beslissing enkel heeft gesteund op het advies van de procureur des Konings in het kader van de geweigerde huwelijksaangifte en dat hij op geen enkele wijze de overgelegde foto's en verklaringen bespreekt. Dit klopt evenwel niet gezien de duidelijke motieven in de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft na verwijzing en onderschrijving van het advies van de procureur des Konings ook gesteld dat de voorgelegde documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van verzoeker, foto's en verklaringen op eer geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Bijgevolg heeft de gemachtigde deze bijkomende stukken niet genegeerd en in zijn beslissing betrokken. Verder in het verzoekschrift erkent verzoeker dat naar die overgelegde documenten wel is verwezen en dat de gemachtigde van oordeel is dat die stukken geen afbreuk doen aan zijn voorgaande vaststellingen. Hij meent echter dat die stukken verder hadden moeten worden besproken en citeert uit een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel waarin wordt gesteld dat een ambtenaar van de burgerlijke stand niet zonder meer een advies van het openbaar ministerie mag overnemen, aangezien dan de bewijslast wordt omgekeerd omdat de wil om een duurzame relatie aan te gaan wordt vermoed bij een huwelijksaangifte. Daarom moet volgens dit vonnis de ambtenaar van de burgerlijke stand een eigen onderzoek doen waarvan het advies deel uitmaakt om zo objectieve elementen aan te brengen die het tegendeel bewijzen. De Raad betwist in casu niet dat de gemachtigde alle voorgelegde pertinente elementen in zijn beoordeling moet betrekken om tot de vaststelling te komen dat er al dan niet sprake is van een duurzaam karakter van de relatie, waarbij hij de intensiteit, duurzame aard en de banden tussen de verzoeker en de referentiepersoon moet nagaan. In deze kan niet redelijkerwijs ontkend worden dat het advies van de procureur des Konings een (zeer) pertinent element is, aangezien het blijkens de motieven na onderzoek ook ingaat op het duurzaam karakter van de relatie en de intensiteit, duurzame aard en de banden tussen de partners. Daarnaast heeft verzoeker inderdaad andere stukken voorgelegd en zoals vastgesteld heeft de gemachtigde zich in casu niet beperkt tot het letterlijk overnemen van het advies maar is hij daarnaast ook ingegaan op die andere voorgelegde pertinente stukken.

Bijgevolg is aan de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 2 van de voormelde wet van 29 juli 1991 voldaan.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Verzoeker meent immers dat die stukken nog verder hadden moeten toegelicht worden. De Raad erkent dat de motivering in de beslissing aangaande de bijkomende stukken eerder summier is, doch een summiere motivering kan in casu volstaan gezien verzoeker ook zelf niet toelicht waarom stukken met betrekking tot zijn bestaansmiddelen, de foto's en de verklaringen op eer hadden moeten opwegen tegen de vaststellingen van de procureur des Konings, die door de gemachtigde worden bijgetreden.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt evenmin.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, staat dit beginsel de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“1 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Daarnaast geeft verzoeker een uitgebreid en gedetailleerd betoog tegen het advies van de procureur des Konings waarbij hij in se verwacht van de Raad dat hij ingaat op de concrete motieven die betrekking hebben op het al dan niet schijnkarakter van het voorgenomen huwelijk.

Dienaangaande stelt verweerder in de nota het volgende:

“Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de verschillende elementen van het advies van de Procureur des Konings, blijkt zij de bedoeling te hebben om aan de Raad te vragen om zich uit te spreken over het al dan niet oprechte karakter van de voorgehouden relatie met de referentiepersoon. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de gevraagde beoordeling niet maken.

Verweerder wijst ter zake op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient – nu er betwisting bestaat omtrent zijn rechtsmacht – de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: “De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht sensu lato werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (petitum). Het feit dat verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van

de vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds de weigering tot registratie van een verklaring van wettelijke samenwoning in de registers van de burgerlijke stand – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685)."

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kunnen enkel getoetst worden voor zover de Raad rechtsmacht heeft over het onderdeel van de beslissing waarop het middel slaat.

Het betoog van verweerder strookt met de rechtspraak van de Raad in algemene vergadering nr. 39 684 gewezen op 2 maart 2010. Hierin stelde de Raad hetgeen hoger door verweerder wordt geciteerd en achtte hij het onderdeel van het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekte aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig had beschouwd en dat de Raad noopte om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). De Raad wees erop dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. De Raad oordeelde in dit arrest in algemene vergadering dat het hem niet toekomt om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde dat het huwelijk van een verzoekende partij in België niet erkend werd (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Het staat verzoeker dan ook vrij het advies van de procureur des Konings te betwisten voor de familierechtbank en indien de familierechtbank het betoog van verzoeker volgt en van oordeel is dat geen sprake is van een schijnsituatie eventueel een nieuw verzoek in het kader van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Dit onderdeel van het middel is niet onontvankelijk.

Het enig middel is deels ongegrond en deels onontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES